

Supplerende svar (31/1 01)**Justitsministeren (Frank Jensen):**

Justitsministeriet har til brug for besvarelsen af spørgsmålet indhentet en udtalelse fra Rigsadvokaten, der har oplyst følgende:

»Spørgsmålet vedrører min redegørelse af 22. december 2000 om videoafhøringer af børn efter Højesterets kendelser af 16. marts 2000.

Som det fremgår af redegørelsens side 8, gav barnets kendskab til sigtedes tilstedeværelse i monitorrummet ikke anledning til problemer i 12 ud af 18 tilfælde (svarende til godt 66 pct.), hvor barnet var bekendt med sigtedes tilstedeværelse.

I 16 tilfælde (svarende til godt 33 pct.) gav barnets kendskab til sigtedes tilstedeværelse problemer i form af, at barnet var nervøst i begyndelsen af afhøringen (2 tilfælde), at barnet ikke ville udtale sig i begyndelsen af afhøringen (2 tilfælde), eller at barnet ikke ville udtale sig (2 tilfælde). Tallene fremgår af tabel 8 i undersøgelsen, der er optrykt som bilag 1 i min redegørelse.

I redegørelsens afsnit 5.3. konkluderede jeg på denne baggrund, at sigtedes tilstedeværelse ved langt størstedelen af afhøringerne, hvor barnet har været orienteret herom, ikke havde givet anledning til problemer, eller ikke anledning til problemer af en sådan karakter, at afhøringerne ikke kunne gennemføres. Omvendt kan det ikke udelukkes, at sigtedes tilstedeværelse i nogle få sager ville gøre det yderst vanskeligt eller umuligt at gennemføre afhøringen af barnet.

På dette grundlag fandt jeg ikke anledning til at ændre i de retningslinier om orientering af barnet om sigtedes tilstedeværelse, som jeg fastsatte ved Rigsadvokaten Informerer nr. 6/2000, hvorefter det efter en konkret vurdering må afgøres, om det er nødvendigt og sigtsmæssigt at orientere barnet om tilstedeværelsen. Ved denne vurdering må barnets alder og modenhed samt omstændighederne i sagen indgå. I hvert fald når der er tale om mindre børn, vil det ofte være tilstrækkeligt, at barnets bisidder fra socialforvaltningen, en eventuel bistandsadvokat og efter omstændighederne i sagen tillige forældrene orienteres om mistænkt/sigtedes tilstedeværelse. Et direkte spørgsmål fra barnet om mistænkt/sigtedes tilstedeværelse bør besvares.

De to sager, hvor barnet ikke ville udtale sig, har været behandlet af henholdsvis politiet i Esbjerg og politiet i Vordingborg, som har givet supplerende oplysninger om sagerne.

Sagen fra Esbjerg vedrører en 8-årig pige. Den dag, hvor videooptagelsen skulle finde sted, kom pigen ved en fejl til at overhøre, at den mistænkte befandt sig et andet sted på politigården. Videoafhøringen blev gennemført, men pigen var så tilbageholdende med oplysninger om, hvad der var sket mellem hende og mistænkte ca. 2½ år tidligere, at forklaringen ikke kunne danne grundlag for en sigtelse. På denne baggrund har politimesteren indstillet efterforskningen i medfør af retsplejelovens § 749, stk. 2.

I sagen fra Vordingborg var der tale om videoafhøring af en pige på 5 år. Hun blev orienteret om, at sigtede kunne se afhøringen på en TV-skærm, men hun fik ikke oplyst, at sigtede befandt sig i samme bygning. Politimesteren har oplyst, at pigen ikke ville forklare noget under videoafhøringen, men det er også oplyst, at pigen heller ikke i forbindelse med en tidligere afhøring hos politiet ville afgive forklaring.

Påtale i sagen er nu opgivet i medfør af retsplejeloven § 721, stk. 1, nr. 2. Efter denne bestemmelse kan påtale opgives, hvor videre forfølgning ikke kan ventes at føre til, at sigtede findes skyldig.

Det tilføjes, at de to sager synes at vise en forskellig praksis med hensyn til underretning af barnet om sigtedes tilstedeværelse under afhøringen. Dette spørgsmål vil blive taget op i forbindelse med etableringen af den assistanceordning med hensyn til videoafhøringer af børn, som er nævnt i min redegørelse under pkt. 4.2.«

Ad spm. nr. S 1047

Fra justitsministeren er modtaget supplerende besvarelse af et af Eva Kjer Hansen stillet spørgsmål. Spørgsmålet, der sammen med det foreløbige svar er optaget i Folketingstidende 2000-01, forhandlingerne side 3452, lød således:

Til justitsministeren (9/1 2001) af:

Eva Kjer Hansen (V):

»Finder ministeren det rimeligt, at en person, der idømmes frihedsberøvelse på 1 år og 10 mdr. for vold, afpresning, trusler og frihedsberøvelse, ikke varetægtsfængsles indtil afsoningen kan finde sted?«